

„Да, това трѣбва да е *гърбавото* *конче* въ бабината приказка, което дава жълтици срѣщу „*Богоявление*.“ Ще ида да го яхна и повече нищо,“—каза Драганъ и се хвърли върху животното. Улови се за гривата му здраво и почна да му се моли за човалъ жълтици. Но то почна да скача и го събори на земята. Това бѣше козата на съсъда имъ, която го блъсна съ рогата си и хукна да бѣга къмъ дома си. Драганъ се съвзе и се затече слѣдъ козата. Скоро тя прѣскочи оградата и излѣзе на пѣтя.

* * *

Насрѣща се зададе дружина момчета и момичета. Като видѣха козата, сториха я въ тъмното на вълкъ и замръзнаха на мѣстата си отъ страхъ. По голѣмото отъ тѣхъ ги съвѣтваше да викатъ уу! уу! за да подплашатъ вълка, а другитѣ искаха да бѣгатъ и да се спасяватъ кой както може.

Слѣдъ малко се чу викъ: „Дръжте я, дръжте, че ми завлече пояса!“ Всички познаха гласа на Драгана и се прѣстрашиха. Затекоха се къмъ животното и познаха на дѣда Стойна козата. Заобиколиха я отвсѣкъдъ и я уловиха, та я дадоха на Драгана.

— Защо си я уловилъ по туй врѣме и кѣдъ я водишъ, запитаха го дѣцата.

— Уловихъ я, защото яде сѣното ни и сега я карамъ въ къщата на кмета, каза Драганъ. Ами вие кѣдъ тѣй безъ работа?

— Отиваме да си врачуваме.

— Да си врачувате ли? Кѣдъ?

— На дѣдовата Стойнова рѣженца.